

ILMOITUS

Asia: **Yhteenveto täysistunnosta**
- Bryssel, 3. ja 4.4.2003

I ISTUNNON AVAUS

Varapuheenjohtaja Amato avasi istunnon ilmoittaen, että toukokuun puolivälissä pidettävä täysistunto, jossa keskustellaan ulkoista toimintaa ja toimielimiä koskevista tekstiehdotuksista, kestää vähintään kaksi kokonaista päivää (15.5. klo 10.00 alkaen ja 16.5. koko päivän) ja voi tarvittaessa jatkua lauantaiamuun (17.5.) saakka.

1. **Keskustelu ehdotuksista vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvaa aluetta käsitteleviksi artikloiksi**
(CONV 614/03, CONV 644/03)

Varapuheenjohtaja Amato aloitti keskustelun korostaen, että puheenjohtajisto oli tekstiehdotuksia laatiessaan pyrkinyt mahdollisimman uskollisesti siirtämään John Brutonin johtaman työryhmän 10 päätelmät uuden perussopimuksen artikloihin. Työryhmä oli vaivoin onnistunut pääsemään tasapainoiseen kompromissiratkaisuun, jonka puheenjohtajisto halusi säilyttää. Näin ollen artikloissa, samalla kun yhteisen oikeuden välineet ja menettelyt tehdään laajalti sovellettaviksi, tunnustetaan tietyt alan erityispiirteet, kuten jäsenvaltioiden aloiteoikeus tai kansallisten parlamenttien erityisasema. Varapuheenjohtaja ilmoitti, että myöhemmässä vaiheessa voitaisiin tarkastella, olisiko tietyt määräykset, kuten Eurooppa-neuvostoa tai toissijaisuuden valvontaa koskevat määräykset, jätettävä kyseiseen osaan vai voitaisiinko ne siirtää johonkin muuhun

perustuslain osaan. Varapuheenjohtaja mainitsi tiettyjä muutosehdotuksia, joiden tavoitteena on vaatia yksimielisyyttä koko nykyisen 3. pilarin alalla, ja katsoi tämän säännön olevan liian joustamaton laajentuneessa unionissa. Hän korosti työryhmän yhdistäneen voimakkaan pyrkimyksen täsmentää ja rajoittaa unionin tällä hetkellä erittäin epäselvästi määriteltyä toimivaltaa erityisesti rikosasioissa ja määräenemmistöä koskevan määräyksen käyttöönoton kyseisen rajoitetun toimivallan osalta. Lopuksi varapuheenjohtaja korosti puheenjohtajiston omaksumaa varovaista lähestymistapaa mahdollisen Euroopan syyttäjävirston osalta. Syyttäjävirsto voitaisiin perustaa yksimielisesti ja ilman, että perustuslaissa luodaan sitä koskeva velvoite, Eurojust-yksikön kehittämisen pohjalta.

Puhujien valtaenemmistö oli yleisesti ottaen tyytyväinen puheenjohtajiston artiklaehdotusten tasapainoisuuteen ja tekstin laadukkuuteen, sekä näiden myötä aikaansaatavaan huomattavaan edistymiseen vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan alueen luomisessa, mikä saavutetaan erityisesti yhdistämällä pilarit ja soveltamalla yleisiä välineitä ja menettelyjä. Monet korostivat, että näillä artikloilla mahdollistettaisiin valmistelukunnan onnistumisen kannalta kriittisen tärkeäksi katsottava läpimurto. Kyseiset puhujat korostivat varsinkin sitä, että yksimielisyysäännöstä olisi luovuttava, koska he katsoivat, että 25 jäsenen laajentuneen unionin olisi lähes mahdotonta toimia tällä alalla, puhumattakaan, että se voisi täyttää kansalaisten suuret odotukset. Turvallisuuden ja oikeuden osalta valmistelukuntalaiset tukivat näin ollen puheenjohtajiston ehdotuksia määräenemmistöäänestyksen soveltamisesta; jotkut ehdottivat, että tietyillä erityisen arkaluonteisilla aloilla voitaisiin tarvittaessa käyttää vahvistettua enemmistöä tai siirtymäkautta. Vain harvat valmistelukuntalaiset pitivät kuitenkin parhaana pitäytyä yksimielisyysäännössä koko nykyisen kolmannen pilarin alalla.

Monet valmistelukuntalaiset pyysivät, että perustuslain ensimmäisen osan 31 artikla poistettaisiin; he vastustivat eräitä erityispiirteitä tai huomauttivat, että kyseisiä seikkoja olisi joka tapauksessa käsiteltävä toisessa osassa. Kyseiset valmistelukunnan jäsenet arvostelivat ennen kaikkea sitä, että määräyksestä voisi saada sen vaikutelman, että nykyinen kolmas pilari olisi edelleen olemassa ilmoitetusta sulauttamisesta huolimatta. Jotkut muut valmistelukuntalaiset kannattivat sitä vastoin artiklan säilyttämistä tai esittivät sen sanamuodon muuttamista koskevia ehdotuksia.

Toisen osan 1 artiklaan, jossa määritellään tavoitteet ja keskeiset seikat, ehdotettiin tehtäväksi ainoastaan joitakin sanamuodon tarkistuksia. Useissa puheenvuoroissa oltiin tyytyväisiä kyseisessä artiklassa esitettyyn periaatteeseen ottaa huomioon eri järjestelmät ja oikeusperinteet. Jotkut valmistelukuntalaiset pitivät myös kiinni siitä, että toissijaisuusperiaate on erityisen tärkeä vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan alueen kannalta.

Valmistelukuntalaiset esittivät lukuisia huomautuksia toisen osan X artiklan osalta, jossa esitetään Eurooppa-neuvoston asema. Jotkut vastustivat sitä, että Eurooppa-neuvostolla on erityisasema vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan alueen kannalta, jollaista sillä ei olisi muilla aloilla, joissa EU on osallisena. Kyseiset valmistelukunnan jäsenet pyytävätkin, että artikla poistettaisiin. Jotkut ilmaisivat huolensa siitä, että Eurooppa-neuvosto voisi kyseisen artiklan nojalla antaa unionin lainsäätäjälle (neuvosto ja parlamentti) ohjeita tai määräyksiä, jotka voisivat viedä niiltä toimivaltaa. Kyseisille henkilöille vastattiin, että puheenjohtajiston ehdottamaa sanamuotoa ei voitaisi tulkita näin.

Useimmat eivät vastustaneet Eurooppa-neuvostolla todellisuudessa olevaa erityistehtävää vaan pohtivat, eikö olisi parempi, että kyseinen määräys otettaisiin vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvaa aluetta koskevan perussopimuksen toisen osan luvun sijasta siihen ensimmäisen osan artiklaan, jossa käsitellään Eurooppa-neuvostoa (viime lokakuussa jaetun alustavan ehdotuksen 15 artikla). Toiset hylkäsivät tämän ehdotuksen, ja pitivät kiinni siitä, että kyseinen määräys on vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvaa aluetta koskevassa luvussa. Jotkut korostavat, että Eurooppa-neuvoston erityisen aseman mainitseminen tällä alalla – riippumatta siitä, missä maininta asianmukaisimmin on – on osa kokonaiskompromissia, joka mahdollistaa pilarirakenteen poistamisen. He eivät halua palata kyseiseen kompromissiin johtaneisiin yksityiskohtiin.

Useat valtuuskuntalaiset pohtivat 3 artiklassa olevaa kansallisten parlamenttien asemaa koskevaa määräystä. Jotkut ehdottivat, että se poistettaisiin ja että sovellettaisiin kolmasosan kynnystä ennakkovaroitusjärjestelmän käynnistämiseksi 2 kohdassa olevan alhaisemman kynnyksen sijasta. Jotkut muut ehdottivat, että määräys siirrettäisiin kansallisia parlamenteja tai toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden soveltamista koskeviin pöytäkirjoihin.

Lukuisat valmistelukuntalaiset puolustivat kuitenkin puheenjohtajiston ehdottamia määräyksiä, joissa heidän mukaansa otetaan oikealla tavalla huomioon työryhmän 10 tekemät päätelmät. Jotkut muut puolestaan katsovat, että ehdotukset eivät ole riittävän kunnianhimoisia, jotta niillä voitaisiin turvata kansallisten parlamenttien oikeudet. Kyseiset henkilöt tekivät asiasta erilaisia ehdotuksia, erityisesti ehdotuksen, joka koskee varsinkin sitä, että Euroopan parlamentin ja kansallisten parlamenttien välille perustettaisiin Europolin yhteinen valvonta sekakomitean muodossa.

Arviointijärjestelmää koskevaan 4 artiklaan oltiin pääpiirteissään tyytyväisiä, vaikkakin jotkut valmistelukuntalaiset ehdottivat sen poistamista. Useat valmistelukunnan jäsenet tekivät kuitenkin erilaisia sanamuodon muutosehdotuksia pyrkien täsmentämään soveltamisalaa ja vaikutuksia. Korostettiin arviointijärjestelmän olevan tärkeä varsinkin oikeudellisen yhteistyön kannalta.

Operatiivista yhteistyötä koskevaan 5 artiklaan oltiin tyytyväisiä, ja erittäin harvat valmistelukunnan jäsenet pyysivät sen poistamista. Lukuisat valmistelukuntalaiset ilmoittivat olevansa tyytyväisiä siihen, että täytäntöönpanotehtävä (operatiivinen yhteistyö) ja lainsäädäntötehtävä ovat erillään toisistaan. Useat näistä jäsenistä pyysivät, että kyseisessä artiklassa tarkoitettu komitea perustettaisiin suoraan perustuslaissa. Useaan otteeseen korostettiin tärkeinä pidettyjä tarpeita operatiivisen yhteistyön lujittamiseksi. Erittäin suuri enemmistö niistä valmistelukuntalaisista, jotka käyttivät puheenvuoron kyseisestä määräyksestä, toivoi, että 5 artiklan kattama alue sisältäisi nimenomaisesti rajatarkastuksiin liittyvän yhteistyön. Kyseiset henkilöt katsoivat, että puheenjohtajiston tekstiä olisi täsmennettävä tältä osin.

Jäsenvaltioiden ryhmän aloiteoikeuden (8 artikla) osalta jotkut puhujat vastustivat tätä poikkeusta komission yksinomaiseen aloiteoikeuteen, mutta useat muut pitivät kiinni siitä, että se säilytettäisiin työryhmän aikaansaaman kompromissin ratkaisevan tärkeänä tekijänä. Useat valmistelukuntalaiset korostivat kuitenkin, että olisi tarkasteltava, miten aloiteoikeus voitaisiin saattaa sopusointuun yhteispäätösmenettelyn kanssa, koska komissiolla on erityisasema tässä menettelyssä. Jotkut ottivat esiin ajatuksen siitä, että komissio velvoitettaisiin omissa nimissään tekemään aloite, jota jäsenvaltioiden ryhmä pyytää, mutta jotkut muut puhujat hylkäsivät ajatuksen. Jotkut valmistelukuntalaiset ehdottivat, että aloitetta varten vaadittavien jäsenvaltioiden vähimmäismäärää laskettaisiin (esim. 1/5 jäsenvaltioista) tai että sitä nostettaisiin (1/3:aan).

Useat puhujat ehdottivat 9 artiklan poistamista (tuomioistuINVALVONTA) sillä perusteella, että oikeuden kunnioittamiseksi tällä arkaluonteisella alalla yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaa koskevaa yleisjärjestelmää olisi sovellettava lukematta toimivaltaa pääsääntöisesti ulkopuolelle ja että joka tapauksessa on itsestään selvää, ettei yhteisöjen tuomioistuin valvo jäsenvaltion poliisiviranomaisen oman valtionsa kansallisen lainsäädännön nojalla toteuttamien toimien suhteellisuutta. Useat muut valmistelukunnan jäsenet vaativat kuitenkin, että tekstissä säilytettäisiin lauseke toimivallan rajoista tällä alalla, ja eräät heistä totesivat haluavansa palata nykyiseen SEU:n 35 artiklan 5 kohdan sanamuotoon.

Turvapaikka- ja maahanmuuttopolitiikkaa koskevista artikloista (puheenjohtajiston ehdotuksen 10, 11, 12 ja 13 artikla) esitettiin useita puheenvuoroja. Vaikka kyseisiä määräyksiä pidettiin kokonaisuudessaan kunnianhimoisina, katsottiin kuitenkin, että niissä on otettu tyydyttävällä tavalla huomioon työryhmän päätelmät ja erityisesti määräenemmistöpäätöksen ottaminen pääsäännöksi. Huomautuksia ja muutosehdotuksia tehtiin seuraaviin seikkoihin:

– Useat valmistelukunnan jäsenet halusivat saada vahvistuksen siitä, että 10 artiklassa oleva "ulkorajojen" käsite kattaa myös merirajat eikä pelkästään maarajoja. Valmistelukunnan varapuheenjohtaja vahvisti puheenjohtajiston tulkinnan kattavan myös merirajat.

– Eräät valmistelukunnan jäsenet halusivat, että ilmaistaisiin selkeämmin, että tarkastusten poistaminen sisärajoilta ei sulje pois mahdollisuutta ottaa tarkastukset poikkeuksellisesti uudelleen käytäntöön yleisen turvallisuuden ollessa uhattuna. Eräät valmistelukunnan jäsenet ehdottivat, että perustuslakiehdotuksen tekstiin sisällytettäisiin kyseistä oikeutta koskeva määräys eli Schengenin yleissopimuksen 2 artikla.

Useissa puheenvuoroissa kommentoitiin 10 artiklassa olevaa ilmausta "yhteinen ulkorajojen valvontajärjestelmä" ja toivottiin, että kyseisen määräyksen perusteella voisi olla nimenomaisesti mahdollista tai että siinä määrättäisiin, että perustetaan yhteiset rajavartiojoukot, joilla olisi eräiden jäsenten ehdotuksen mukaan todellista täytäntöönpanovaltaa. Muutamat muut jäsenet vastustivat tätä mahdollisuutta. Eräät toiset jäsenet korostivat, että yhteisen valvontajärjestelmän käyttöönotto ei merkitse sitä – mitä edellä mainittujen puheenvuoron pitäjät ilmeisesti otaksuivat –, että

rajavalvonnasta vastaavien kansallisten virkamiesten asema muuttuisi ja että he siirtyisivät EU:n virkamiehiksi. Se ei ole tämän määräyksen tarkoituksena. Vastuu ulkorajojen valvonnasta kuuluu edelleen jäsenvaltioille, vaikka yhteinen valvontajärjestelmä otettaisiin käyttöön. Asia ei vaikuta asianomaisen henkilöstön hallinnolliseen asemaan.

- Useat valmistelukunnan jäsenet ilmoittivat kannattavansa siirtymistä määräenemmistöpäätöksiin turvapaikka-asioissa kuitenkin sillä ehdolla, että EU:n lainsäädännössä asetetaan vain vähimmäisvaatimukset. Eräät muut jäsenet, jotka kannattivat täysin puheenjohtajiston ehdotusta, totesivat kuitenkin tämän ehdon osalta, etteivät he voi sitä hyväksyä, sillä se rajoittaisi nykyistäkin EU:n lainsäädännön soveltamisalaa. Lisäksi useat jäsenet kannattivat yhden jäsenen ehdotusta siitä, että turvapaikkapolitiikan ulkoinen ulottuvuus ilmaistaisiin paremmin ilman, että se vaikuttaisi kyseisen politiikan EU:n sisäisen osion jäsentelyyn.
- Maahanmuuttoasioista esitettiin myös useita puheenvuoroja. Eräät jäsenet peräsivät yhteistä kunnianhimoista eurooppalaista politiikkaa. Oltiin kuitenkin eri mieltä siitä, pitäisikö maahanmuuttopolitiikan oikeusperustan kattaa myös oikeus työntekoon. Useat jäsenet halusivat, että asia kuuluisi kunkin jäsenvaltion toimivaltaan tai että siihen sovellettaisiin yksimielisyysperiaatetta. Lisäksi useissa puheenvuoroissa korostettiin, että tämän politiikan tavoitteena ei voi olla maahanmuuttokiintiöiden vahvistaminen kullekin jäsenvaltiolle.
- Eräät valmistelukunnan jäsenet vastustivat 13 artiklassa olevan yhteisvastuun periaatteen sisällyttämistä, koska kyseinen määräys ulottuu heidän mielestään turvapaikka-, maahanmuutto- ja rajavalvontakysymysten ulkopuolelle. Eräät toiset jäsenet epäilivät 'yhteisvastuun' käsitteen käytännön merkitystä, ja eräät ehdottivat käsitteen rajaamista koskemaan yhteisvastuuta rahoituksesta. Useat muut jäsenet korostivat kuitenkin tämän artiklan tärkeyttä ja halusivat nimenomaan säilyttää sen.

Yksityisoikeuden alan oikeudellisen yhteistyön osalta keskusteluissa esitetty pääkysymys oli se, missä määrin perheoikeuteen liittyvät asiat voisivat kuulua määräenemmistöpäätösten piiriin. Monet valmistelukunnan jäsenet kannattivat yksimielisyysääntöä kaikkien tällaisten asioiden osalta, kun taas toiset vaativat siirtymistä yleisesti määräenemmistöpäätöksentekoon. Jotkut tukivat

puheenjohtajiston välityshehdotusta, jonka mukaan määräenemmistöpäätöksiin siirryttäisiin vain lasten huoltoa koskevista asioista. Useat huomauttivat lisäksi, että olisi joka tapauksessa syytä selvittää, että 3 kohtaa sovelletaan vain koko artiklan soveltamisalan rajoissa ja ettei siinä luoda erillistä yleistä toimivaltaa perheoikeutta varten. Eräät valtuuskunnan jäsenet kannattivat lisäksi aineellisen yksityisoikeuden yhdenmukaistamista tietyillä nimenomaisesti luetelluilla aloilla.

15, 16 ja 17 artiklan osalta monet valmistelukunnan jäsenet kannattivat niissä saavutettua tasapainoa. Erään jäsenen mielestä vastavuoroinen tunnustaminen, jonka sisällyttämistä perustuslakia koskevaan sopimukseen hän piti hyvänä, ja lainsäädäntöjen lähentäminen eivät kuitenkaan ole vielä täydellisessä tasapainossa. Eräiden vähemmistöön jääneiden valtuuskunnan jäsenten lisäksi, jotka vaativat yksimielisyyssääntöä sovellettavan koko alaan (ks. edellä), oli kuitenkin toisia, jotka halusivat sitä vain rikosprosessioikeutta koskevan 16 artiklan osalta tai vain rikosoikeuden "keskeisille alueille". Tätä kantaa arvosteltiin useissa muissa puheenvuoroissa. Useat valtuuskunnan jäsenet pyysivät myös, että rikosprosessioikeuden alalla tapahtuva lähentäminen olisi kytkettävä rajat ylittävään ulottuvuuteen, jotta kyseisen alan pelkästään sisäiset kysymykset jäisivät ulkopuolelle. Eräät valmistelukunnan jäsenet halusivat mukaan määräyksen jäsenvaltioiden toimivallan säilymisestä oikeus- ja poliisialan kansainvälisten sopimusten tekemistä varten.

Useat puhujat olivat tyytyväisiä aineellisen rikosoikeuden alalla tapahtuvaa lähentämistä koskevaan 17 artiklaan. Jotkut valmistelukunnan jäsenet halusivat, että artiklassa mentäisiin pitemmälle: siinä olisi pyrittävä luomaan erityisesti "yhteinen perusta" pelkkien vähimmäissääntöjen laatimisen sijasta. Toiset jäsenet esittivät varauksia 17 artiklan toisen luetelmakohdan soveltamisalasta (kyseisen kohdan mukaan lähentäminen on mahdollista kaikkien rikollisuuden alojen osalta, jotka vaikuttavat unionin politiikkoihin): heidän mielestään kyseinen luetelmakohta on liian laaja, ja he ehdottivat tätä määräystä täsmennettäväksi toisella rikollisuuden alojen luettelolla. Eräs valmistelukunnan jäsen korosti yleisesti tarvetta määritellä unionin toimivalta täsmällisemmin (hänelle vastattiin, että ehdotetuissa artikloissa päästään jo paljon täsmällisempään ja rajatumpaan toimivallan määritelmään kuin nykyisissä artikloissa).

Europolia ja Eurojustia koskeviin artikloihin suhtauduttiin myönteisesti, mutta tehtiin eräitä muotoilua koskevia ehdotuksia, jotka koskevat kyseisten elinten mahdollisten tehtävien kuvausta (kummankin artiklan 2 kohdassa). Eräät valmistelukunnan jäsenet ehdottivat kuitenkin kyseisten artiklojen vahvistamista siten, että niiden tehtävät määritellään suoraan perustuslailla eikä sitä jätetä lainsäätäjän harkinnan varaan, kuten näissä puheenjohtajiston laatimissa artikloissa esitetään. Toiset puolestaan pyysivät, että Europolin tehtävien laajentamisesta olisi päätettävä yksimielisesti.

Euroopan syyttäjänvirastoa koskevasta ehdotuksesta (20 artikla) keskusteltiin erityisen vilkkaasti. Eräät jäsenet vastustivat sitä korostaen, etteivät olleet vakuuttuneita käytännön tarpeesta perustaa syyttäjänvirasto eivätkä tällaisen elimen yhteensopivuudesta erilaisten kansallisten rikosoikeudellisten järjestelmien kanssa. He pitivät Eurojustin kehittämistä riittävänä. Huomattava määrä jäseniä ilmoitti kuitenkin tukevansa ajatusta Euroopan syyttäjänvirastosta, ja useat pyysivät, että syyttäjänviraston perustaminen kirjattaisiin perustuslaista johtuvaksi velvoitteeksi tai jopa että se voitaisiin perustaa määräenemmistöllä (vahvistetulla määräenemmistöllä eräiden mielestä). Eräät jäsenet ehdottivat tämän elimen toiminnan rajoittamista unionin taloudellisiin etuihin kohdistuvien petosten käsittelyyn. Toiset taas olivat tyytyväisiä nykyiseen sanamuotoon, jossa lainsäätäjälle jätetään suuri vapaus.

Päätelmissään työryhmä 10:n puheenjohtaja John Bruton ilmaisi ensiksi tyytyväisyytensä siihen, että jäsenet olivat ottaneet vastaan puheenjohtajiston ehdotukset yleensä myönteisesti ja rakentavasti. Sitten hän muistutti, että vaikka Eurooppa-neuvostoa ja kansallisia parlamentteja koskevista määräyksistä voitiinkin vielä suurelta osin keskustella, muun muassa niiden osallistumisesta arviointijärjestelmiin, kyseiset määräykset kuuluvat pääasiallisesti työryhmän saavuttamaan kompromissiin. Puheenjohtaja Bruton vahvisti jäsenvaltioiden ryhmän aloiteoikeuden periaatteen ja "järkevänä" pitämänsä neljänneksen määritetyn alarajan mutta myönsi samalla, että on pohdittava, miten yhteispäätösmenettely voi toimia tässä yhteydessä. Hän korosti myös, että 14 artiklan 3 kohdan tarkoituksena ei ole laaja yhdenmukaistaminen aineellisen yksityisoikeuden alalla vaan että puheenjohtajisto pyrkii ennen kaikkea kompromissimuotoiluun, jonka ansiosta

edistyttyisiin paremmin lasten huollon erityisalalla. Bruton vastasi rikosoikeudellista menettelyä koskevaan artiklaan esitettyyn kritiikkiin korostaen, että tässä artiklassa tarkoitettiin joka tapauksessa vain vähimmäissääntöjä ja että työryhmän suorittama asiantuntijoiden kuuleminen paljasti erityisen käytännön tarpeen lähentää menettelysääntöjä, jotta voitaisiin torjua tehokkaammin rajat ylittävää rikollisuutta. Lisäksi hän katsoi, että tämän alan vähimmäissääntöjen muodostaminen vähittäin voisi joskus saada aikaan sen, että ajatus Euroopan syyttäväviranomaisesta ei olisi yhtä kiistelty kuin nykyisin. Hän lisäsi, että puheenjohtajiston ehdottama keskitie luoda yksinkertainen vaihtoehtoinen oikeusperusta vaikutti hänestä hyvältä keskustelun huomioon ottaen. Puheenjohtaja Bruton oli tyytyväinen aineellista rikosoikeutta koskevan artiklan saamaan selvään kannatukseen mutta pani tarkasti merkille niiden huolen, jotka mieluummin rajoittaisivat toisen luettelakohdan alaa; puheenjohtajiston on etsittävä mahdollisia ratkaisuja. Päätteeksi Bruton piti myönteisenä sitä, että melkein kaikki hallitusten edustajat olivat osallistuneet keskusteluun erityisen aktiivisesti ja rakentavasti.

2. Artiklaehdotusten esittely

Demokratian toteuttaminen unionissa

Varapuheenjohtaja Jean-Luc Dehaene esitteli ehdotukset 33–37 artiklaksi, joiden olisi oltava osana pyrkimyksiä lisätä unionin toimintoja koskevaa avoimuutta ja joiden tarkoituksena olisi lähentää kansalaisia unioniin luomalla vuoropuhelu toimielinten ja kansalaisyhteiskunnan välille.

Unioni ja sen lähiympäristö

Varapuheenjohtaja Dehaene esitteli ehdotuksen 42 artiklaksi unionista ja sen lähiympäristöstä. Hän korosti, että artikla on luonteeltaan uudistava ja että sillä pyritään luomaan puitteet unionin ja sen naapurimaiden välisille tuleville suhteille kahdenvälisen sopimusten perusteella.

Unionin jäsenyys ja yleiset määräykset ja loppumääräykset

Varapuheenjohtaja Dehaene esitteli perustuslain II osan X osastoon kuuluvia määräyksiä unionin jäsenyydestä sekä III osan yleisiä määräyksiä ja loppumääräyksiä.

Hän kiinnitti huomiota X osaston merkitykseen, sillä siinä käsitellään kaikkea, mikä koskee unionin jäsenyyttä: unionin jäsenyyden hakemista koskevat edellytykset ja liittymismenettely, syyt perustuslaista johtuvien jäsenvaltiolle kuuluvien oikeuksien väliaikaiseen pidättämiseen sekä jäsenvaltion vapaaehtoista unionista eroamista koskeva menettely. Hän lisäsi, että tähän osastoon sisältyy kaksi merkittävää uutuutta nykyisiin perussopimuksiin verrattuna: siinä määritetään yksiselitteisesti unionin jäsenyyden hakemista koskevat edellytykset sekä mahdollisuus jäsenvaltion vapaaehtoiseen eroamiseen unionista.

Seuraavaksi varapuheenjohtaja viittasi III osan määräyksiin, jotka vastaavat osittain nykyisissä perussopimuksissa olevia yleisiä määräyksiä ja loppumääräyksiä, kuitenkin sisällyttäen eräisiin niistä joitakin muutoksia, ja joissa lisätään kaksi uutta määräystä, jotka koskevat nykyisten perussopimusten kumoamista ja oikeudellista jatkuvuutta siirryttäessä Euroopan yhteisöstä ja vanhasta Euroopan unionista uuteen Euroopan unioniin. Viimeksi mainittu lisäys ilmentää perussopimuksessa valmistelukunnan toivomusta, että perustuslaki ei rajoittuisi vain muuttamaan nykyisiä perussopimuksia, vaan että se korvaisi ne.

Varapuheenjohtaja ilmoitti, että valmistelukunta tarkastelee tänään esiteltyjä artikloita täysistunnossaan 24.–25.4. ja että määräaika muutosten esittämiseksi on 11.4., jotta ne voitaisiin ottaa huomioon sihteeristön muistiossa.

Päätteeksi varapuheenjohtaja tiedotti täysistunnolle, että puheenjohtajisto on asiaa harkittuaan päättänyt jättää esittämättä ehdotuksen avoimeksi koordinointimenetelmäksi. Puheenjohtajisto on vakuuttunut siitä, että kansallisten politiikkojen koordinoinnista on jo säädetty erityisesti tukitoimiin liittyvillä aloilla, kuten ehdotuksesta 15 artiklaksi ilmenee. Puheenjohtajisto pelkää, että uusi yleinen menetelmä koskeva artikla saattaisi heikentää eikä vahvistaa mahdollisuutta turvautua siihen ja että tällainen artikla toisi sekaannusta unionin ja jäsenvaltioiden toimivallan jakoon. Varapuheenjohtaja huomautti, että puheenjohtajisto on kuitenkin valmis kuulemaan valmistelukuntalaisten mahdollisia ehdotuksia.

3. 38–40 artikla: Euroopan unionin varainhoito

Johdanto

Jean-Luc Dehaene alusti keskustelun muistuttaen, että puheenjohtajiston oli vielä mukautettava artikloja 38–40 koskevat ehdotukset käynnissä olevien keskustelujen sekä Henning Christophersenin johtaman talousarviomenettelyä käsittelevän pohdintaryhmän tulosten pohjalta; kyseisen ryhmän pitäisi saada käsittelynsä päätökseen vielä saman iltapäivän aikana. Hän ilmoitti, että perustetaan uusi omia varoja käsittelevä pohdintaryhmä, jota johtaa Iñigo Mendez de Vigo (jonka puheenjohtajiston hyväksymä toimeksianto jaettiin kokouksessa, ks. asiak. CONV 654/03).

Dehaene tarkasteli sitten ehdotettuja 69:ää tarkistusta, joissa esitetyt kannat poikkesivat suuresti toisistaan. Hän teki niistä kuitenkin joitakin johtopäätöksiä:

- Ehdotus rahoitusnäkyvien, joissa vahvistettaisiin pakolliset enimmäismäärät menoluokittain, vahvistamisesta perustuslaissa sitovana kehyksenä vuotuiselle talousarviolle näyttää saavan laajan kannatuksen.
- Puheenjohtajiston 39 artiklaa koskevassa ehdotuksessa esittämät talousarviota koskevat periaatteet ovat saaneet myönteisen vastaanoton; eräät valmistelukunnan jäsenet ehdottavat tällä hetkellä SEU:n 6 artiklan 4 kohdassa mainitun varojen riittävyyden periaatteen lisäämistä siihen.
- Monissa omia varoja koskevissa muutosehdotuksissa on jätetty avoimeksi mahdollisuus ottaa käyttöön eurooppavaroja.

Suurin osa muutosehdotuksista koskee kuitenkin omien varojen järjestelmää, rahoitusnäkyviä tai vuotuista talousarviota koskevia päätöksentekomenettelyjä. Niissä esitetään useimmiten vastakkaisia näkökantoja.

Talousarviomenettelyä käsittelevän pohdintaryhmän käsittelyn tilanne

Ennen keskustelun aloittamista Jean-Luc Dehaene pyysi Henning Christophersenia esittelemään talousarviomenettelyä käsittelevän pohdintaryhmän käsittelyn edistymistä.

Henning Christophersen totesi, että pohdintaryhmässä näytettiin pääsevän yksimielisyyteen rahoitusnäkymien kirjaamisesta perustuslakiin, jolloin niistä tulisi oikeudellisesti velvoittavia. Tämä mahdollistaisi talousarviomenettelyn yksinkertaistamisen, joka merkitsisi erityisesti menettelyllisten erojen poistamista pakollisten ja ei-pakollisten menojen väliltä.

Seuraavaksi hän totesi, että pohdintaryhmässä käydystä keskustelusta kävi ilmi, että on kolme tasoa, jotka on otettava huomioon käsiteltäessä konkreettisia menettelytapoja "rahoituskehyksen" (pohdintaryhmä ehdottaa rahoitusnäkymien nimen muuttamista "monivuotiseksi rahoituskehykseksi") kirjaamiseksi perustuslakiin. On kyse siitä, mitkä "monivuotista rahoituskehystä" koskevista määräyksistä on otettava perustuslain I osaan, mitkä sen II osaan ja vielä mitkä on jätettävä johdetun oikeuden alaan perustuslain nojalla annettavina säädöksinä.

Enemmistö jäsenistä katsoo, että perustuslain I osassa olisi oltava erityinen "rahoituskehystä" koskeva artikla, jossa pitäisi olla seuraavat seikat:

- siinä on täsmennettävä, että "rahoituskehys" on vuotuisen talousarvion sitova kehys;
- siihen on sisällytettävä periaate, jonka mukaan "rahoituskehyksessä" vahvistetaan maksusitoumusmäärärahoja koskevien vuotuisten ylärajojen sitovat määrät kussakin otsakkeessa unionin omien varojen asettamissa rajoissa;
- sen on sisällettävä myös oikeusperusta, jolla toimielimille annetaan toimivalta hyväksyä tietyksi ajaksi säädös, joka sisältää "rahoituskehyksen" ja siten myös päätöksentekomenettelyn. Pohdintaryhmä vaikuttaa kannattavan menettelyä, jossa aloiteoikeus olisi komissiolla, mutta jossa komission aloitteen vaikutukset neuvostossa äänestämisen osalta muodostaisivat poikkeuksen. Korkeimmalla poliittisella tasolla kokoontuva neuvosto hyväksyisi monivuotista rahoituskehystä koskevan lain vahvistetulla määräenemmistöllä, jos tällainen määräenemmistö määritettäisiin perustuslaissa laajemmassa yhteydessä, tai määräenemmistöllä. Neuvosto tekisi ratkaisunsa Euroopan parlamentin puoltavan lausunnon saatuaan.

Perustuslain II osassa olisi oltava:

- Periaate, jonka mukaan "rahoituskehityksessä" vahvistetaan sekä otsakkeittain eriteltyjen maksusitoumusmäärärahojen vuosittaiset enimmäismäärät että maksumäärärahojen vuosittainen enimmäismäärä. Otsakkeiden lukumäärän on oltava rajoitettu, jotta vuosittaisen budjetin sisältö ei kärsisi;

- joustovälineen periaate; välinettä koskevat säännöt vahvistettaisiin itse "rahoituskehityksessä";
- "rahoituskehityksen" kattama jakson pituus, jonka on oltava vähintään 5 vuotta;
- järjestelmä sitä varten, jos "rahoituskehystä" ei saada hyväksyttyä, mikä voisi tapahtua jatkamalla edellisen "kehityksen" viimeisen vuoden määräysten voimassaoloa;
- periaate, jonka mukaan budjettivallan käyttäjä ja komissio huolehtivat siitä, että käytettävissä on tarvittavat varat niihin menoihin, joiden avulla unioni täyttää oikeudelliset velvoitteensa kolmansiin osapuoliin nähden.

Mietintäryhmä ei vielä ole päässyt ratkaisuun vuosittaisen menettelyn suhteen. Vaikuttaa kuitenkin olevan hahmottumassa joitakin näkemyksiä, jotka voisivat toimia yhteisymmärryksen pohjana:

- Komissio esittäisi talousarvioesityksen, mikä merkitsee, että komissio voisi muuttaa ehdotustaan sovitteluvaiheeseen asti. Tämä ei kuitenkaan vaikuttaisi neuvoston äänestyssääntöihin.
- Jako pakollisiin ja muihin kuin pakollisiin menoihin poistettaisiin. Poistaminen edellyttäisi sitä, että talousarvion kurinalaisuutta vahvistetaan virallistamalla "rahoituskehys" perustuslaissa ja erityisesti, että siihen kirjataan periaate, jonka mukaan budjettivallan käyttäjä ja komissio huolehtivat siitä, että käytettävissä on tarvittavat varat, jotta unioni voi täyttää oikeudelliset velvoitteensa kolmansiin osapuoliin nähden.
- Käytännössä kehitetyt neuvottelumekanismit on virallistettava menettelyssä.
- Menettelyä voidaan lyhentää: se alkaisi 1. syyskuuta ja päättyisi joulukuun puolivälissä. Siihen kuuluisi vain yksi käsittely kummassakin toimielimessä eli parlamentissa ja neuvostossa, sekä sovitteluvaihe.

Pohdintaryhmän jäsenillä on vielä eriäviä näkemyksiä siitä, mitä menettelyä noudatettaisiin siinä tapauksessa, että parlamentti ja neuvosto eivät pääse sopimukseen.

Keskustelu

Omien varojen järjestelmän hyväksymismenettelyn osalta valmistelukunnan jäsenten esittämät näkemykset jakaantuivat kahtia: osa halusi muuttaa menettelyä ja osa säilyttää nykyisellään. Varsin monet jäsenet katsovat, että nykyisen menettelyn säilyttäminen voisi vaarantaa unionin kyvyn rahoittaa politiikkojaan tulevaisuudessa, koska siinä edellytetään sekä yksimielisyyttä neuvostossa että ratifiointia kansallisella tasolla. Toiset puolestaan puolustivat nykyisen menettelyn säilyttämistä erityisesti, jotta turvataan kansallisten parlamenttien toimivalta asiassa.

Monet jäsenet kannattavat Euroopan parlamentin aseman vahvistamista tässä menettelyssä.

Omien varojen järjestelmän hyväksymismenettelyn keventämistä haluavat jäsenet huomauttivat, että nykyinen menettely ei vaikuta sellaiselta, että se mahdollistaisi uusien "todellisten" omien varojen luomisen kansallisten rahoitusosuuksien lisäksi. Tätä varten monet jäsenet kannattivat ajatusta eurooppaveron käyttöönotosta. Muutamat puhujat ehdottivat kaksikertaista menettelyä: nykyistä menettelyä noudatettaisiin varoja koskevien enimmäismäärien vahvistamisessa ja joustavampaa menettelyä omien varojen järjestelmän muiden osien kohdalla. Toiset kannattivat nykyisen menettelyn säilyttämistä, koska se on aikaisemminkin mahdollistanut uusien varojen käyttöönoton.

Puheenjohtajiston ehdotus rahoitusnäkymien vahvistamisesta perustuslaissa saa laajan kannatuksen. Rahoitusnäkymissä vahvistettaisiin otsakekohtaiset menojen enimmäismäärät, jotka olisivat kyseisen vuoden talousarvion suhteen oikeudellisesti sitovat. Menettelyn osalta esitettiin erilaisia näkemyksiä. Useat puhujat katsoivat, että neuvostolla olisi oltava ratkaiseva asema rahoitusnäkymien määrittelyssä. Eräät jäsenet ehdottivat yhteispäätösmenettelyn käyttöä. Muutamat katsovat, että neuvoston on päätettävä yksimielisesti ainakin otsakekohtaisista menojen enimmäismääristä.

Useat jäsenet haluaisivat rahoitusnäkymien keston vastaavan Euroopan parlamentin ja komission toimikautta.

Monet jäsenet ilmoittivat kannattavansa sitä, että jako pakollisiin ja muihin kuin pakollisiin menoihin poistetaan. Eräät heistä asettivat tälle poistolle kuitenkin kaksi ehtoa: yhtäältä rahoitusnäkyvät olisi vahvistettava perustuslaissa, jolloin otsakekohtaisista menojen enimmäismääristä tulisi oikeudellisesti sitovia, ja toisaalta perustuslakiin olisi kirjattava periaate, jonka mukaan talousarvioon on otettava tarvittavat määrärahat kolmansiin osapuoliin kohdistuvien oikeudellisten velvoitteiden täyttämiseksi.

Kyseisten puhujien mukaan nämä ehdot mahdollistaisivat vuosittaisen menettelyn yksinkertaistamisen yhteispäätösmenettelyn pohjalta. Lisäksi ajatus vuosittaisen talousarviomenettelyn järjestämisestä uudelleen yksinkertaistetun yhteispäätösmenettelyn pohjalta sai hyvin laajan kannatuksen. Näkemykset erosivat kuitenkin sen osalta, miten päätös tehtäisiin tapauksessa, jossa Euroopan parlamentti ja neuvosto eivät pääse yhteisymmärrykseen. Eräät haluaisivat, että Euroopan parlamentti tekee lopullisen päätöksen, kuten tällä hetkellä menetellään muiden kuin pakollisten menojen osalta. Toiset ehdottivat, että ehdotetuista summista pienempi otettaisiin talousarvioon.

Muutammat puhujat halusivat, että yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan osalta määrättäisiin erityisistä menettelysäännöistä.

Eräät puolustivat ajatusta antaa komissiolle aloiteoikeus sekä rahoitusnäkymien että vuosittaisen talousarvion osalta ilman, että tämä kuitenkaan vaikuttaisi päätöksentekoa neuvostossa koskeviin sääntöihin.

Varsin monet jäsenet katsoivat, että talousarviomenettelyihin sisältyy tietty kokonaisuutta koskeva logiikka ja että toimielinten välinen tasapaino olisi otettava huomioon tämän logiikan puitteissa. Eräät puolustivat toimielinkohtaista lähestymistapaa, jonka mukaan neuvosto tekee lopullisen päätöksen tuloista ja Euroopan parlamentti menoista.

Puheenjohtajiston 39 artiklassa ehdottamat talousarviota koskevat periaatteet näyttävät saavan laajan kannatuksen. Eräät jäsenet ovat kuitenkin ehdottaneet, että niihin lisättäisiin tällä hetkellä SEU:n 6 artiklan 4 kohtaan sisältyvä varojen riittävyyden periaate.

Eräät puhujat pitivät hyvin tärkeänä talousarvion yhtenäisyyden periaatetta ja puolustivat Euroopan kehitysrahaston sisällyttämistä talousarvioon.

Yhteenveto

Jean Luc Dehaene korosti, että jäsenet olivat vahvistaneet puheenvuoroissaan seuraavia, esitettyjen muutosten perusteella tehtäviä johtopäätöksiä:

- Monet jäsenet olivat omien varojen järjestelmän osalta huolestuneita unionin rahoituksen tulevaisuudesta, jos vaatimukset neuvoston yksimielisyydestä ja kansallisesta ratifioinnista säilytetään. Jotkut jäsenet olivat kuitenkin puheenvuoroissaan tiukasti nykyisen menettelyn säilyttämisen kannalla.
- Ehdotuksesta virallistaa rahoitusnäkymät perustuslaissa, vallitsi yhteisymmärrys. Monet puhujista toivoivat, että rahoituskehityksen kesto vastaisi toimielinten toimikautta.
- Vaikuttaa siltä, että ehdotetut talousarvioita koskevat periaatteet on hyväksytty.
- Koska kyseessä on vuosittainen menettely, on pyydetty sen yksinkertaistamista. Jaosta pakollisiin menoihin ja ei-pakollisiin menoihin voidaan ilmeisesti tietyin edellytyksin luopua. Yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan osalta voitaisiin määrätä erityisistä menettelyistä.

4. Kyselytunti

Varapuheenjohtaja Dehaene totesi vastauksena Ben Fayot'n ja Caspar Einemin esittämiin kysymyksiin seuraavaa:

- Valmistelukunnan puheenjohtajan ja Eurooppa-neuvoston tapaaminen 16. huhtikuuta oli alun perin tarkoitus järjestää 20. maaliskuuta, mutta sitä jouduttiin lykkäämään kansainvälisen tilanteen takia. Tapaamiset ovat Laekenin toimeksiannon mukaisia. Puheenjohtaja esittää Eurooppa-neuvostolle suullisen selvityksen. Eurooppa-neuvostossa käytävässä keskustelussa voi tulla esille hyödyllisiä asioita ilman, että siinä annettaisiin ohjeita neuvottelukunnalle.
 - Neuvottelukunnan työn viimeisessä vaiheessa, kun on saatava aikaan yhteisymmärrys tekstistä kokonaisuudessaan, on otettava käyttöön uusi työskentelytapa.
-

Täysistunto, torstai 3.4. ja perjantai 4.4.2003

LUETTELO PUHUJISTA

puheenvuoron käyttämisjärjestyksessä

Torstai 3. huhtikuuta

1. Keskustelu ehdotuksesta vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvaa aluetta koskeviksi artikloiksi (CONV 614/03, CONV 644/03)

Teija TIILIKAINEN - Suomi (hallitus)
Frans TIMMERMANS - Alankomaat (parlamentti)
Jan KOHOUT - Tšekin tasavalta (hallitus)
Alberto COSTA - Portugali (parlamentti)
Dick ROCHE – Irlanti (hallitus)
António VITORINO – Komissio
Paraskevas AVGERINOS – Kreikka (parlamentti)
Peter HAIN – Yhdistynyt kuningaskunta (hallitus)
Andrew DUFF – Euroopan parlamentti
Alain LAMASSOURE - Euroopan parlamentti
(*Siniset kortit : Voggenhuber, Abitbol, Meyer*)
Rytis MARTIKONIS - Liettua (hallitus)
Marietta GIANNAKOU - Kreikka (parlamentti)
Timothy KIRKHOPE - Euroopan parlamentti
Oguz DEMIRALP - Turkki (hallitus)
Erwin TEUFEL - Saksa (parlamentti)
John CUSHNAHAN - Euroopan parlamentti
Göran LENNMARKER - Ruotsi (parlamentti)
Neli KUTSKOVA- Bulgaria (hallitus)
(*Siniset kortit: Gerhards, Cushnahan*)
Esko HELLE - Suomi (eduskunta)
George KATIFORIS - Kreikka (hallitus)
Ben FAYOT - Luxemburg (parlamentti)
Manuel LOBO ANTUNES - Portugali (hallitus)
Jürgen MEYER - Saksa (parlamentti)
Danuta HÜBNER – Puola (hallitus)
Gianfranco FINI - Italia (hallitus)
Hannes FARNLEITNER - Itävalta (hallitus)
Franc HORVAT - Slovenia (parlamentti)
René van der LINDEN - Alankomaat (parlamentti)
(*Siniset kortit: Van Lancker, Mac Cormick, Mendez de Vigo, Badinter, Stuart*)
Elmar BROK – Euroopan parlamentti
Dominique de VILLEPIN - Ranska (hallitus)
Algirdas GRICIUS - Liettua (parlamentti)
Henning CHRISTOPHERSEN - Tanska (hallitus)
Jan FIGEL – Slovakian tasavalta (parlamentti)
Eugen BÖSCH - Itävalta (parlamentti)

Johannes VOGGENHUBER – Euroopan parlamentti
(Siniset kortit : MacIennan of Rogart, Roche, Würmeling)
 Peter SERRACINO-INGLOTT - Malta (hallitus)
 Hanja MAIJ-WEGGEN - Euroopan parlamentti
 Eduarda AZEVEDO - Portugali (parlamentti)
 Dimitij RUPEL - Slovenia (hallitus)
 Elena PACIOTTI - Euroopan parlamentti
 Vytenis ANDRIUKAITIS - Liettua (parlamentti)
 Edmund WITTBRODT - Puola (parlamentti)
 Péter BALÁZS - Unkari (hallitus)
 Sylvia-Yvonne KAUFMANN – Euroopan parlamentti
 Pierre LEQUILLER - Ranska (parlamentti)
 Puiu HASOTTI - Romania (parlamentti)
(Siniset kortit: MacIennan of Rogart, Teufel, MacCormick)
 Joschka FISCHER – Saksa (hallitus)
 Gisela STUART – Yhdistynyt kuningaskunta (parlamentti)
 Diego LÓPEZ GARRIDO - Espanja (parlamentti)
 Alfonso DASTIS - Espanja (hallitus)
 Cristiana MUSCARDINI - Euroopan parlamentti
 Rihards PIKS - Liettua (parlamentti)
 Jens-Peter BONDE - Euroopan parlamentti
 Hildegard PUWAK - Romania (hallitus)
(Siniset kortit: Roche, Lennmarker, van Eekelen, Duff, MacCormick)
 Lena HJELM-WALLÉN - Ruotsi (hallitus)
 Caspar EINEM - Itävalta (parlamentti)
 Gijs de VRIES - Alankomaat (hallitus)
 Antonio TAJANI - Euroopan parlamentti
 Hubert HAENEL - Ranska (parlamentti)
 Anne VAN LANCKER - Euroopan parlamentti
 David HEATHCOAT-AMORY – Yhdistynyt kuningaskunta (parlamentti)
 Henrik HOLOLEI - Viro (hallitus)
 Alexandru ATHANASIU - Romania (parlamentti)
 Sören LEKBERG - Ruotsi (parlamentti)
(Siniset kortit: Vitorino, Christophersen, Würmeling, Peltomäki, Hain, MacCormick, Dybkjaer, Meyer, Einem, Bruton)

Perjantai 4. huhtikuuta

3. Keskustelu ehdotuksesta varainhoitoa koskeviksi artikloiksi (CONV 602/03, CONV 643/03)

Henning CHRISTOPHERSEN – Tanska (hallitus)
 Pierre LEQUILLER - Ranska (parlamentti)
 Alfonso DASTIS - Espanja (hallitus)
 Andrew DUFF – Euroopan parlamentti
 Jürgen MEYER - Saksa (parlamentti)
 Danuta HÜBNER - Puola (hallitus)
 Michel BARNIER - Komissio
 Elmar BROK - Euroopan parlamentti
 Göran LENNMARKER - Ruotsi (parlamentti)
 Alain LAMASSOURE - Euroopan parlamentti

Hanja MAIJ-WEGGEN - Euroopan parlamentti
Hans Martin BURY - Saksa (hallitus)
Josep BORRELL - Espanja (parlamentti)
Peter HAIN – Yhdistynyt kuningaskunta (hallitus)
(Siniset kortit : Tomlinson, Lennmarker, Fayot)
Valdo SPINI - Italia (parlamentti)
Guntars KRASTS – Liettua (parlamentti)
Filadelfio BASILE - Italia (parlamentti)
Carlos CARNERO GONZALEZ - Euroopan parlamentti
Guilherme NAZARE PEREIRA - Portugali (parlamentti)
Pierre CHEVALIER - Belgia (hallitus)
Cristiana MUSCARDINI - Euroopan parlamentti
Vytenis ANDRIUKAITIS - Liettua (parlamentti)
Roberts ZILE - Liettua (hallitus)
Franc HORVAT - Slovenia (parlamentti)
Erwin TEUFEL - Saksa (parlamentti)
Lena HJELM-WALLÉN - Ruotsi (hallitus)
Gijs de VRIES - Alankomaat (hallitus)
Pascale ANDREANI - Ranska (hallitus)
Manuel LOBO ANTUNES - Portugali (hallitus)
Sören LEKBERG - Ruotsi (parlamentti)
Esko SEPPÄNEN - Euroopan parlamentti
Marta FOGLER - Puola (parlamentti)
Teija TIILIKAINEN - Suomi (hallitus)
Hannes FARNLEITNER - Itävalta (hallitus)
(Siniset kortit: Demetriou, Barnier)